

Mascaran

Katarina stod framför sin badrumsspegel för att pröva den mascara hon funnit i sin handväska efter ett 219 kronor dyrt impulsköp på Åhléns. När hon alldeles yr av eufori valsat ut ur butiken hade hon helt glömt bort vad det egentligen var hon hade lagt fram vid kassan och betalat för. Nu när hon tog upp den avlånga, svarta asken med Chanel-märket på kom hon ihåg allting, t.o.m. reklamskyltarna med den extrema närbilden på en fotomodells imponerande chokladbruna ögon. \"Fantastisk kombination av volym och längd, helt klumpfritt\", hade det utlovats. Katarina började vissla på en sång som var till hälften påhittad och till hälften ett vagt barndomsminne. Det framträdde exotiskt storslagna bilder av hjältar, prinsessor och drakar på hennes näthinnor redan från första tonen.

Hon öppnade försiktigt den lilla kartongen och drog ut själva mascaran. Den var av något guldfärgat metalliskt material och såg mycket exklusiv ut. Hon skruvade upp den och log mot sig själv i spegeln. Hennes ögon var det enda hon aldrig var onöjd med hos sig själv. De var gröna, riktigt gröna och inte blågröna; stora och mandelformade. Fransarna var långa och ljusbruna. Hon satte den lilla svarta borsten mot de övre fransarna på högra ögat och började försiktigt måla.

Som vanligt när hon sminkade sig eller höll på med andra petiga saker kände hon en viss frustrering. Hon tog ett djupt andetag och försökte skaka bort den stigande svettningen med en övertygelse om att hon skulle lyckas få till fransarna och fantiserade om hur folk skulle vända sig om på stan efter hennes skönhet. Hon tog upp mer färg med borsten och strök med större beslutsamhet över de innersta fransarna, närmast näsryggen, och lyckades täcka dem helt utan att de blev ihopklumpade. Den obehagliga värmesvallningen hon hade i överkroppen avtog något och hon drog över samma ställe en gång till. Ett par av fransarna blev till en tjock men hon höll sig lugn och delade försiktigt på dem med pekfingernageln.

Medan Katarina fortsatte med mittpartiet av fransarna började hon tänka på David, en djävla idiot som gått i samma klass som hon på högstadiet. Hon tänkte ofta på personer från grundskolan, trots att det var sju år sedan hon sist såg de flesta av dem vid avslutningen i nian. David hade suttit vid bänken framför hennes egen i sjuan och åttan och haft en knapp från MUF med texten \"Jag älskar att äga\". Hon hade hatat honom intensivt när han var i närheten, men till hennes förtret dök hans ansikte med det vita håret och den romerskt raka näsan ofelbart upp framför henne både när hon var kåt och när hon höll på med saker som krävde stor noggrannhet.

Hon stirrade på sin spegelbild och återkallade koncentrationen. Tre stora klumpar hade bildats precis ovanför ögats mitt. Hon rös gång på gång och kände ett annalkande raseriutbrott. Helt plötsligt var hon så varm och svettig att hon inte snabbt nog kunde få av sig både koftan och t-tröjan. I jeans och behå lirkade hon på något sätt bort det mesta av klumparna och fortsatte med de yttre fransarna. Hon doppade borsten i locket igen.

Asen på Försäkringskassan hade begärt återbetalning av ett års bostadsbidrag nyligen. Det förhöll sig

tydligt så att hon hade för mycket pengar. Det var en nyhet för Katarina; hon hade nästan varit helt säker på att hon faktiskt hade alldeles för lite pengar. Pengarna hon lagt på den djävla mascaran skulle ha räckt till flera dagars mat. Över en vecka om hon kunde tänka sig att leva på nudlar, panpizza och Varma Koppen, vilket hon kunde. Hon målade de allra yttersta fransarna och drog några snabba drag över fransarna under ögat. Hennes avsikt var att bara ge dem en minimal dos, men ju fler gånger hon drog över dem med mascaraborsten, desto mer ont i magen fick hon av behovet att fylla i varenda liten frans. När hon samlat sig blev hon tvungen att ta en bomullspinne och torka bort svärta som hamnat på huden under ögat.

Katarina granskade sina båda ögon. Sminket gjorde verkligen skillnad; det högra ögat såg dubbelt så stort ut som det andra. Dessutom tyckte hon att det högra ögat gav ett mer allvarligt och dramatiskt intryck. Hon kände sig inte lika outhärdligt het längre och gav sig på vänster öga. Återigen började hon längst in vid ögonvrån. Hon tänkte att hon kände sig snygg och funderade på att tillbringa kvällen på en pub eller klubb. Hon tänkte att hon skulle ha på sig en svart klänning och en sidensjal hon hade upptäckt i sin garderob för några dagar sedan. Hennes styvfar hade skänkt henne den för många år sedan. Hon hade slängt in den i ett skåp och glömt bort den meddetsamma, men den hade ändå lyckats följa med när hon flyttat hemifrån tre år tidigare. I hallen stod ett par röda stövlar hon hittat på årets sommarrea och inte fått tillfälle att använda ännu. Hon föreställde sig själv iklädd klänning, stövlar och sjal segla in på budgetpuben Golden. Svarta manchesterbyxor, gym-paskor - hon hade inte lyckats vänja sig vid att kalla gym-paskor för sneakers än -, svart topp och den där sjalen skulle kanske fungera bättre. Under det skulle hon ha svarta spetsunderkläder som förhoppningsvis skulle göra någon pojke glad.

Katarina beskådade resultatet av fem minuters dagdrömmande i spegeln. Nästan varenda frans hade klistrats ihop med en annan. Hon knöt nävarna och svor högt. Ilsket slet hon av behåren som var drypande våta av svett på sidorna och längst ned i kuporna. I byrån som stod under toalett-skåpet skulle det finnas en gammal ögonfranskam som hon nästan aldrig använt. Hon drog ut alla lådor och rotade runt bland mängder av söndriga ögonskuggor, nästan tomma håsprejsflaskor och annat skräp hon inte velat kasta bort på riktigt. Till slut hittade hon franskammen längst in i nedersta lådan, men när hon våldsamt försökte kamma rakt igenom fransarna med den drogs hälften av dem bort. De som var kvar hade tryckts ihop och låg ner parallellt med ögat. Katarina sparkade igen byrålådorna en efter en med sin bara fot. När hon slog emot lilltån skrek hon till av smärta och svor en lång ramsa medan hon drog av sig jeansen. De satt som korvskinn. Iförd enbart ett par rosa hotpants smetade hon remover över hela vänstra ögat och torkade bort det med en blöt bomullstuss. Fransarna såg normala ut igen och hon torkade av ansiktet på en handduk. Återigen doppade hon borsten i locket och började måla fransarna. Den här gången orkade hon inte vara så djävla ambitiös längre så hon drog borsten över hela fransraden i ursinnig fart. Den undre raden fick bara en liten putsning. Katarina såg sig själv i ögonen. Det högra ögat var mycket starkare markerat än det vänstra. Hela hennes rygg var svettig nu och hon var på väg att börja gråta, men hon blundade och andades genom näsan. Om hon lipade skulle all tid hon spenderat på att få mascaran perfekt vara bortkastad. Hon var svettig på skinkorna och rev av sig trosorna.

Efter bara några få drag till var ögonen fullbordade. Hon lutade huvudet bakåt och log förföriskt åt sina centimeterlånga ögonfransar. Hela hennes kropp badade i svett. Hon la sig ner på golvet och i hennes

ögonfransar hängde stora, oupphörliga tårar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nastasia_filippovna med Poeter.se id #17014 innehar upphovsrätten